

Studiul 3

14 – 20 ianuarie

Legământul zecimii

DE CITIT

Geneza 14:18-20;
Maleahi 3:10;
Deuteronomul 12:5-14;
Leviticul 27:30;
1 Împărați 17:9-16;
1 Corinteni 4:1,2.

DE MEMORAT

«Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.» (Maleahi 3:10)

Sabat după-amiază

În Geneza 14, Avram se întorsese dintr-o misiune reușită de salvare de ostatici, în urma căreia îi recuperase pe nepotul lui, Lot, familia acestuia și pe ceilalți prizonieri de război luați din Sodoma. Regele Sodomei a fost atât de recunoscător pentru că fusese salvat încât i-a oferit lui Avram toată prada de război. Avram nu doar că a refuzat oferta regelui, dar i-a dat lui Melhisedec zecime din tot ceea ce deținea.

Imediat după experiența lui Avram cu zecimea, Dumnezeu a spus: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare” (Geneza 15:1). De fapt, Dumnezeu îi spunea lui Avram: „Nu te teme! Eu te voi proteja și Mă voi îngriji de nevoile tale.” Apoi, mult mai târziu, Moise le spune israeliților chiar înainte să intre în Canaan: „Să iei zeciuială din tot ce-ți va aduce sămânța, din ce-ți va aduce ogorul în fiecare an [...] ca să te înveți să te temi totdeauna de Domnul Dumnezeuul tău” (Deuteronomul 14:22,23).

Ellen G. White a scris: „Dinainte să-i fie dat lui Moise sistemul precis, încă din zilele lui Adam chiar, oamenilor li s-a cerut să îi ofere lui Dumnezeu daruri în scopuri religioase” (*Mărturie pentru biserică*, vol. 3, p. 393). Ce înseamnă toate acestea pentru zilele noastre?

Duminică, 15 ianuarie

Zecimea, a zecea parte

Dicționarele definesc zecimea ca „a zecea parte din ceva” sau „zece la sută”. Această definiție este probabil preluată din narațiunea biblică. Zecime înseamnă pur și simplu a-I înapoia lui Dumnezeu 10% din venitul sau câștigul nostru. Se înțelege că tot ce avem Îi aparține Lui, de la bun început. Legislația privitoare la zecime dată lui Israel pe muntele Sinai arată că zeci-

mea este sfântă și îi aparține lui Dumnezeu (vezi Leviticul 27:30,32). Dumnezeu nu cere decât cei 10% care îi aparțin. Darurile noastre de mulțumire sunt separate, ceva în plus față de zecime. Zecimea este mărturia minimă a angajamentului nostru creștin. Nicăieri în Biblie nu găsim vreun element care să indice că partea lui Dumnezeu ar fi mai puțin decât o zecime.

1

Citește Geneza 14:18-20 și Evrei 7:1-9. Care a fost răspunsul lui Avram când s-a întâlnit cu Melhisedec? Ce ne învață lucrul acesta despre cât de veche era această practică?

Geneza 14:18-20 ¹⁸Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului celui Preaînalt.

¹⁹Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului.

²⁰Binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” Și Avram i-a dat zeciuală din toate.

Evrei 7:1-9 ¹În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt – care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraților, care l-a binecuvântat,

²care a primit de la Avraam zeciuală din tot, care, după însemnătatea numelui său, este întâi „împărat al neprihănirii”, apoi și „împărat al Salemului”, adică „împărat al păcii”; ³fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu – rămâne preot în veac.

⁴Vedeți bine, dar, cât de mare a fost el, dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din prada de război!

⁵Aceia dintre fiii lui Levi care îndeplinesc slujba de preoți, după Lege, au poruncă să ia zeciuală de la norod, adică de la frații lor, cu toate că și ei se coboară din Avraam. ⁶Iar el, care nu se cobora din familia lor, a luat zeciuală de la Avraam și a binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele.

⁷Dar fără îndoială că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare.

⁸Și apoi aici, cei ce iau zeciuală sunt niște oameni muritori; pe când acolo, o ia cineva despre care se mărturisește că este viu.

⁹Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuală, a plătit zeciuală, ca să zicem așa, prin Avraam;

Prima menționare a zecimii în Biblie este în Geneza 14, care redă întâlnirea dintre Melhisedec și Avram. Ultima menționare a zecimii în Biblie evocă aceeași întâlnire, iar termenii „a zecea parte” și „zeciuală” sunt interschimbabili (vezi Evrei 7:1-9 în traduceri românești BTF și VBRC). De observat în pasajul din Evrei că nici Melhisedec, nici Hristos nu erau

din seminția lui Levi, așadar zeciuiala a existat și înainte, și după leviți – israeliți cu un statut distinct. Zecimea nu este un obicei exclusiv evreiesc și nu își are originea la Sinai, în cadrul poporului evreu.

2

Citește Geneza 28:13,14,20-22. Ce a promis Dumnezeu să facă pentru Iacov și care a fost răspunsul lui Iacov adresat lui Dumnezeu?

Geneza 28:13,14,20-22 ¹³ Și Domnul stătea deasupra ei și zicea: „Eu sunt Domnul Dumnezeu al tatălui tău, Avraam, și Dumnezeu al lui Isaac.” Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale.

¹⁴ Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta.

²⁰ Iacov a făcut o juruință și a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac ²¹ și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeu al meu; ²² piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.”

Într-o seară, după ce a plecat de acasă fugind de furiosul lui frate Esau, Iacov a visat o scară care se ridica de la pământ până la cer. Îngeri urcau și coborau pe ea. Dumnezeu stătea la capătul ei și a promis să fie cu Iacov, iar într-o zi să îl readucă acasă. Acest tânăr singur a avut o experiență de convertire reală și a spus: „Domnul va fi Dumnezeul meu [...] și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da” (Geneza 28:21,22).

De ce este important să înțelegem că zecimea, la fel ca Sabatul, nu își are originea în legislația iudaică religioasă? Ce înțelegem din acest adevăr noi, cei care trăim în era de după Hristos?

Luni, 16 ianuarie

Unde este „casa vistieriei”?

3

Citește Maleahi 3:10. Ce aflăm din acest verset despre locul în care ar trebui să ajungă zecimea noastră?

Maleahi 3:10 „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.”

Chiar dacă în text nu se oferă indicații precise, este evident că poporul lui Dumnezeu știa la ce făcea referire termenul „casa vistieriei”. Dumnezeu include în îndrumările Sale: „ca să fie hrană în Casa Mea”. Poporul Lui știa că inițial casa lui Dumnezeu a fost sanctuarul – cortul complex construit după instrucțiuni precise date lui Moise la muntele Sinai. Mai târziu, când Israel a locuit în Țara Făgăduită, locația centrală a fost mai întâi la Șilo, apoi, oarecum permanent, la templul din Ierusalim.

4

Citește Deuteronomul 12:5-14. Aceste versete nu sugerează că aceia care sunt copii ai lui Dumnezeu pot să aleagă singuri unde să își depună zecimea. Ce principii putem extrage din aceste versete pentru noi astăzi?

Deuteronomul 12:5-14 ⁵ Ci să-L căutați la Locașul Lui și să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul vostru din toate semințiile voastre, ca să-Și așeze acolo Numele Lui. ⁶ Acolo să vă aduceți arderile voastre de tot, jertfele voastre, zeciuielele voastre, cele dintâi roade, darurile aduse ca împlinire a unei juruințe, darurile de bunăvoie și întâii născuți din cirezile și turmele voastre.

⁷ Acolo să mâncați înaintea Domnului Dumnezeuului vostru și să vă bucurați, împreună cu familiile voastre, de toate bunurile cu care vă va fi binecuvântat Domnul Dumnezeuul vostru.

⁸ Să nu faceți, dar, cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place, ⁹ fiindcă n-ați ajuns încă în locul de odihnă și în moștenirea pe care v-o dă Domnul Dumnezeuul vostru.

¹⁰ Dar veți trece Iordanul și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul Dumnezeuul vostru. El vă va da odihnă, după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară, și veți locui fără frică.

¹¹ Atunci va fi un loc, pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul vostru ca să facă să locuiască Numele Lui acolo. Acolo să aduceți tot ce vă poruncesc: arderile voastre de tot, jertfele, zeciuielele, cele dintâi roade și darurile alese pe care le veți face Domnului pentru împlinirea juruințelor voastre.

¹² Acolo să vă bucurați înaintea Domnului Dumnezeuului vostru, voi, fiii voștri și ficele voastre, robii și roabele voastre și levitul care va fi în locurile voastre, căci el n-are nici parte de moșie, nici moștenire cu voi.

¹³ Vezi să n-aduci arderile tale de tot în toate locurile pe care le vei vedea;

¹⁴ ci să-ți aduci arderile de tot în locul pe care-l va alege Domnul în una din semințiile tale, și acolo să faci tot ce-ți poruncesc eu.

Ca membri ai familiei lui Dumnezeu, vrem să înțelegem și să punem în practică voia Lui cu privire la ce să facem cu zecimea. Din narațiunea biblică aflăm că de trei ori pe an – cu ocazia Paștelui, a Cincizecimii și a Sărbătorii Corturilor (Exodul 23:14-17) – poporul lui Dumnezeu trebuia să meargă la Ierusalim să își aducă personal darurile și zecimile și să îl laude pe Dumnezeu și să se închine Lui. Apoi leviții împărțeau zecimea fraților lor din toată țara lui Israel (vezi 2 Cronici 31:11-21; Neemia 12:44-47; 13:8-14). În armonie cu acest principiu biblic al colectării centralizate, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a desemnat conferințele locale, misiunile și uniunile de biserici ca „vistierii” ale bisericii mondiale, de unde se plătește lucrarea de slujire.

Pentru confortul membrilor bisericii, zecimea este adusă la biserica locală, unde, ca parte a experienței lor de închinare, ei își aduc zecimile și darurile, deși unii aleg să dăruiască online. Trezorierii locali trimit apoi zecimea către contul conferinței. Acest sistem de administrare a zecimii, conceput și rânduit de către Dumnezeu, a permis Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea să aibă un impact mondial tot mai mare.

Imaginează-ți cum ar fi dacă fiecare ar alege să își depună zecimea unde vrea, în detrimentul Bisericii Adventiste în sine. Ce s-ar întâmpla atunci cu biserica noastră? Prin urmare, de ce este această practică o idee rea și contrară Scripturii?

Marți, 17 ianuarie

Scopul zecimii

5 Citește Leviticul 27:30 și Numeri 18:21,24. Ce spune Dumnezeu să se facă cu zecimea?

Leviticul 27:30 Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului.

Numeri 18:21,24 ²¹ Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba Cortului întâlnirii.

²⁴ Leviților le dau de moștenire zeciuielele pe care le vor aduce copiii lui Israel, Domnului, prin ridicare; de aceea zic cu privire la ei: „Să n-aibă nicio moștenire în mijlocul copiilor lui Israel.”

Pentru că este stăpânul tuturor lucrurilor (Psalmii 24:1), Dumnezeu nu are nevoie de bani. Dar, pentru că zecimea este a Lui, El ne spune ce să facem cu ea, și anume să o folosim pentru sprijinirea lucrării Evangheliei. Astfel, zecimea lui Dumnezeu este folosită pentru nevoile slujitorilor. Seminției lui Levi – corpul preoțesc din Vechiul Testament – nu i s-au oferit

proprietăți importante, cum au primit celelalte seminții. Cei din Levi au primit anumite cetăți, inclusiv cetățile de scăpare, cu suficient pământ în jurul lor pentru grădini. Ei erau întreținuți de zecimile celorlalte seminții și ei înșiși dădeau zecime din venitul lor.

6

Citește *Faptele apostolilor* 20:35. Care este mesajul acestui verset și ce legătură are cu zecimea?

Faptele apostolilor 20:35 *În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai fericit să dai decât să primești.”*

Zecuirea este importantă pentru că ne ajută să stabilim o relație de încredere cu Dumnezeu. Să iei o zecime din venitul tău și să „o dai” (chiar dacă, practic, ea ți aparține oricum lui Dumnezeu) este cu adevărat un act de credință și numai prin exercitarea ei credința va crește.

Gândește-te, de exemplu, la vremea sfârșitului, când cei credincioși nu vor putea vinde sau cumpăra, așa cum este descris în Apocalipsa 13 și 14 (vezi studiul 11). Faptul de a avea deja consolidată încrederea în Dumnezeu, în grija, puterea și dragostea Lui va avea o importanță capitală atunci când va părea că întreaga lume este împotriva noastră. Dar, chiar și înainte de acea perioadă, cât este de important pentru noi toți să învățăm să ne încredem în Dumnezeu indiferent de situația în care ne aflăm! Un al doilea motiv important pentru a fi credincioși din punct de vedere financiar este acela că vom avea acces la binecuvântări tangibile promise de Dumnezeu. Ca parte a legământului zecimii, Dumnezeu a promis binecuvântări atât de mari încât nu vom avea unde să le depozităm. Cu acest surplus îi putem ajuta pe alții și putem contribui la înaintarea lucrării lui Dumnezeu, prin darurile noastre.

În ce moduri ai cunoscut din propria experiență marele adevăr că este „mai fericit să dai decât să primești” (*Faptele ap.* 20:35)?

Miercuri, 18 ianuarie

Zecime din venitul brut sau din cel net?

Calculăm zecimea în funcție de venitul pe care îl avem, dacă suntem plătiți la oră sau avem un salariu fix, și dăm zecime din profit, dacă suntem propriii angajați și avem propria afacere. În multe țări, statul oprește taxe pentru a acoperi costul serviciilor puse la dispoziția oamenilor, precum siguranța, drumurile și podurile, plata șomajului etc. Întrebarea legată de venitul brut sau net face referire la calcularea zecimii înainte sau după

oprirea acestor taxe de către stat. Aceia care sunt propriii angajați sunt îndreptățiți să își deducă costurile afacerii pentru a-și determina profitul înainte de a fi achitate taxele personale.

Studii privind obiceiurile de dăruire ale adventiștilor de ziua a șaptea arată că majoritatea adventiștilor calculează zecimea din venitul brut, adică din ceea ce câștigă înainte de reținerea taxelor.

7

Citește 1 Împărați 17:9-16. Care era situația văduvei înainte de venirea lui Ilie? Ce i-a cerut profetul să facă înainte să se îngrijească de ea și de fiul ei? Ce aflăm în legătură cu subiectul în discuție?

1 Împărați 17:9-16 ⁹ „Scoală-te, du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și rămâi acolo. Iată că am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească.”

¹⁰ *Ilie s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Când a ajuns la poarta cetății, acolo era o femeie văduvă care strângea lemne. El a chemat-o și a zis: „Du-te și adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau.”*

¹¹ *Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou și a zis: „Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta.”*

¹² *Și ea a răspuns: „Viu este Domnul Dumnezeuul tău, că n-am nimic copt, n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un ulcior. Și iată, strâng două bucăți de lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri.”*

¹³ *Ilie i-a zis: „Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai, pregătește-mi întâi mie, cu untdelemnul și făina aceea, o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău.”*

¹⁴ *Căci așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel: „Făina din oală nu va scădea, și untdelemnul din ulcior nu se va împutina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.”*

¹⁵ *Ea s-a dus și a făcut după cuvântul lui Ilie. Și multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei și Ilie.*

¹⁶ *Făina din oală n-a scăzut, și untdelemnul din ulcior nu s-a împutinat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie.*

Când a sosit Ilie, văduva din Sarepta i-a explicat situația ei dificilă. Ilie i-a cerut apă, apoi a adăugat: „Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai pregătește-mi întâi mie, cu untdelemnul și făina aceea, o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel: «Făina din oală nu va scădea, și untdelemnul din ulcior nu se va împutina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului»” (1 Împărați 17:13,14). Dădea Ilie dovadă de egoism?

Sau testa credincioșia femeii dându-i ocazia să își manifeste credința? Răspunsul ar trebui să fie evident.

Ideea principală cu privire la venitul brut sau net este că fiecare trebuie să decidă în dreptul său. Biserica nu ne impune ce să facem, și aceasta pe bună dreptate. În definitiv, fiecare trebuie să facem propria alegere și, indiferent ce facem noi, personal, nu ar trebui să îi judecăm pe cei care fac altfel. Fiecare dintre noi trebuie să dea socoteală individual lui Dumnezeu, și numai Lui, pentru alegerile noastre. „Fiecare trebuie să fie propriul evaluator și este lăsat să dea cum își propune în inima sa” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 469).

Cum explici cuiva care nu a dat niciodată zecime care sunt binecuvântările de pe urma returnării ei? Care sunt acele binecuvântări și cum îți întărește credința faptul că dai zecimea?

Joi, 19 ianuarie

0 zecime corectă

8

Citește 1 Corinteni 4:1,2. Ce fel de oameni suntem chemați să fim în calitate de copii ai lui Dumnezeu și administratori ai binecuvântărilor Lui?

1 Corinteni 4:1,2 ¹ *Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu.*

² *Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.*

Așadar, ce înseamnă să fim credincioși cu zecimea noastră? În această săptămână am recapitulat câteva elemente definitorii:

1. Suma – este a zecea parte sau 10% din venitul sau din profitul nostru.
2. Dusă la „casa vistieriei” – locul din care sunt plătiți angajații pentru vestirea Evangheliei.
3. Cinstirea lui Dumnezeu cu prima parte din venitul nostru.
4. Folosită în scopul corect – sprijinirea lucrării de slujire.

E responsabilitatea noastră ca membri ai bisericii să respectăm primele trei elemente; este responsabilitatea administratorilor trezoreriei să se asigure că fondurile din zecimi sunt folosite în mod corespunzător.

De asemenea, spre deosebire de darurile noastre, zecimea nu rămâne la aprecierea noastră. Atât zecimea, cât și donarea ei în trezorerie sunt responsabilitatea noastră. Nu noi suntem cei care stabilesc parametrii, ci Dumnezeu. Dacă nu înapoiez toți cei 10% din câștigul meu înseamnă că nu ofer zecimea; dar și dacă nu duc la „casa vistieriei” cei 10% înseamnă tot că nu ofer zecimea.

9. Citește Matei 25:19-21. Când ni se cere să dăm socoteală de modul în care am administrat fondurile lui Dumnezeu? Ce li se spune celor care au fost credincioși din punct de vedere financiar?

Matei 25:19-21 ¹⁹ *După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteala.*

²⁰ *Cel ce primise cei cinci talanți a venit, a adus alți cinci talanți și a zis: „Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți.”*

²¹ *Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!”*

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zecuielile» (Maleahi 3:10), aceea este porunca lui Dumnezeu. Nu se face niciun apel la recunoștința sau generozitatea noastră. Aceasta nu este decât o chestiune de corectitudine. Zecimea este a Domnului; iar El ne îndeamnă să Îi dăm înapoi ceea ce este al Său” (Ellen G. White, *Educație*, p. 138). Administrarea bunurilor lui Dumnezeu este un privilegiu unic – și totodată o responsabilitate. El ne binecuvântează și ne susține și nu cere decât a zecea parte, apoi Își folosește zecimea pentru a avea grijă de cei care slujesc, la fel cum a avut grijă de seminția lui Levi în vremurile Israelului din vechime.

Unor persoane nu le place cum sunt folosiți banii lor și de aceea nu dau zecime sau oferă donații în altă parte. Ce ne învață Biblia despre aceasta?

Vineri, 20 ianuarie

Studiu suplimentar

Citește cel mai amplu document despre zecime scris de Ellen G. White, în volumul 9 din Mărturii pentru biserică, p. 245-252. Studiază și Secțiunea III din Sfaturi privind administrarea creștină a vieții, p. 65-107.

„Dacă toată zecimea s-ar vărsa în tezaurul Domnului așa cum ar trebui, s-ar primi așa binecuvântări încât darurile și jertfele în scopuri sacre s-ar înmulți de zece ori” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 474). Ce declarație extraordinară! Dacă am fi toți credincioși în darea zecimii, Dumnezeu ne-ar binecuvânta cu fonduri care să ne înmulțească darurile o mie la sută.

„Toți ar trebui să-și aducă aminte că cerințele lui Dumnezeu sunt superioare oricăror cerințe. El ne dă din belșug și contractul pe care l-a făcut cu omul este ca a zecea parte din bunurile sale să Îi fie înapoiată lui Dumne-

zeu. Domnul, plin de îndurare, le încredințează administratorilor Săi comorile Sale, dar cu privire la a zecea parte El zice: aceasta este a Mea. Exact în măsura în care Dumnezeu i-a dat omului proprietatea Sa, omul trebuie să-I înapoieze lui Dumnezeu cu credincioșie o zecime din tot avutul său. Acest aranjament deosebit a fost făcut chiar de Hristos” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 6, p. 384).

Studiu zilnic

Biblia: 1 Cronici 22 – 28;

1. Ce a strâns David și număra un milion pentru zidirea templului?
2. Câți dregători, judecători și instrumentiști leviți a rânduit David?
3. Ce instrumente se foloseau pentru prorocire?
4. De ce a fost refuzat David când a dorit să zidească o casă Numelui Domnului?

Ellen G. White: cartea [Rugăciunea](#), capitolul 13 ([David](#) până la [Daniel](#), inclusiv)

5. Ce urma să facă Dumnezeu când conducătorii în vreme de război intrau în casa de rugăciune?
-

Studiul audio